

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะกล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในรูปของ ตารางประกอบความเรียงเป็นส่วนใหญ่ เพื่อความสะดวกในการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูล จึงเรียงลำดับตารางพร้อมการอธิบายตามความเหมาะสม ดังนี้ ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสำรวจ ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหาร ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอน ของหมวดวิชาต่าง ๆ จากแบบสำรวจที่คำถามเป็นแบบตรวจสอบ (ตอนที่ 2 ก.) ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนในหมวดต่าง ๆ จากแบบสำรวจที่คำถามเป็นแบบ ประเมินค่า (ตอนที่ 2 ข.) และปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ (ตอนที่ 2 ก.) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสำรวจ

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามนี้ ได้กล่าวไว้สามเรื่อง คือ วุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง และการเคยเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจและมองเห็นคุณสมบัติบางประการของกลุ่มประชากรในการวิจัยนี้ โดยแจกแนบคะแนนคิบนำมาหาการยอดแล้วเสนอเป็นรูปตาราง จากตารางที่ 3 - 5 ดังนี้

ตารางที่ 3 วุฒิวิชาชีพของผู้ตอบแบบสำรวจ

วุฒิต่างวิชาชีพ	ผู้บริหาร		หัวหน้าหมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	17	26.98	27	27.27	22	11.22	13	20.97	49	18.81
ปริญญาตรี	38	60.32	66	66.67	163	83.16	37	59.68	304	72.38
ปริญญาโท	8	12.70	6	6.06	11	5.62	12	19.35	37	8.81
รวม	63	100	99	100	196	100	62	100	420	100

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า ประชากรทั้งสี่กลุ่มส่วนใหญ่มีวุฒิต่างวิชาชีพระดับปริญญาตรี โดยเรียงลำดับ ผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ เมื่อคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 60.32, 66.67, 83.16 และ 59.68 วุฒิที่มีลำดับสูงรองลงมาได้แก่ วุฒิที่ต่ำกว่าปริญญาตรีทั้งสี่กลุ่มเท่ากับ 26.98, 27.27, 11.22 และ 20.97 ตามลำดับ ส่วนวุฒิระดับปริญญาโทที่น้อยกว่าวุฒิระดับอื่น และวุฒิปริญญาโทกลุ่มที่มีสูงสุดได้แก่กลุ่มเจ้าหน้าที่เท่ากับร้อยละ 19.35

เมื่อพิจารณาจากประชากรทั้งหมดแล้วปรากฏว่า ผู้มีวุฒิต่างวิชาชีพระดับปริญญาตรีขึ้นไปถึงร้อยละ 81.19 และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มีวุฒิต่างวิชาชีพระดับปริญญาโทสูงสุด ซึ่งตามหลักการแล้ว เจ้าหน้าที่ที่แน่นอน และเจ้าหน้าที่ที่วัดผลจำเป็นต้องมีความรู้ในหน้าที่เฉพาะสูง

ตารางที่ 4 ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งของผู้ตอบแบบสำรวจ

ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง	ผู้บริหาร		หัวหน้าหมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 ปี	5	7.94	9	9.09	33	16.84	31	50.00	78	18.57
1 - 3 ปี	12	19.05	14	14.14	43	21.94	11	17.74	80	19.05
3 - 5 ปี	16	25.40	14	14.14	44	22.49	7	11.29	81	19.29
5 ปี ขึ้นไป	30	47.61	62	62.63	76	38.78	13	20.97	181	43.09
รวม	63	100	99	100	196	100	62	100	420	100

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอน 5 ปี ขึ้นไปมากที่สุด มีจำนวน ร้อยละ 47.61, 62.23 และ 38.78 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มเจ้าหน้าที่ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งต่ำกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 เจ้าหน้าที่ซึ่งบริการทางด้านการใช้หลักสูตรที่มีระยะเวลาทำงานต่ำกว่า 1 ปี เป็นจำนวนถึง 31 คน ในจำนวน 62 คน แสดงว่า ได้มีการเตรียมเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เพื่อให้การใช้หลักสูตรใหม่ได้ผลดีพอสมควร

ตารางที่ 5 การเคยเข้าอบรมและไม่เคยเข้าอบรมของผู้ตอบแบบสำรวจ

การเคยและไม่ เคยเข้าอบรม	ผู้บริหาร		หัวหน้าหมวดวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เคยเข้าอบรม	50	79.37	96	96.97	109	55.61	42	67.74	297	70.71
ไม่เคยเข้าอบรม	13	20.63	3	3.03	87	44.39	20	32.26	123	29.29
รวม	63	100	99	100	196	100	62	100	420	100

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ประชากรทั้ง 4 กลุ่มเรียงตามลำดับ คือ กลุ่มผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ส่วนใหญ่เคยเข้ารับการอบรม คิดเป็นร้อยละ 79.37, 96.97, 55.61 และ 67.74 กลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมมากที่สุดได้แก่ กลุ่มอาจารย์ผู้สอน คิดเป็นร้อยละสูงถึง 44.39 แสดงว่า การเตรียมตัวสำหรับผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง คือ อาจารย์ผู้สอนยังน้อยไป

เมื่อเสนอข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสำรวจ พอเป็นพื้นฐานแล้ว ในตารางต่อไป คือ ตารางที่ 6 จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อดูว่าปัญหาใดอยู่ในเกณฑ์ปัญหามากหรือน้อยเพียงใด

ตารางที่ 6 ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	2.54	.67	8
2. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกันกำหนดขึ้น	2.55	.64	7 *
3. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียน ในกลุ่ม	2.56	.69	6
4. การที่นักเรียนเรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหา ด้านการปกครอง	2.33	.67	10
5. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุด คู่มือประกอบหลักสูตร	3.02	.71	1
6. การจัดการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	2.59	.73	5
7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความ ต้องการของนักเรียน	3.00	.77	2 ***
8. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของ ท้องถิ่น	2.88	.74	4 **
9. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	2.10	.56	11
10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงาน ด้านต่าง ๆ	2.92	.75	3
11. การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยว กับการใช้หลักสูตร	2.40	.91	9

* ไม่ได้ปฏิบัติ 1 จาก 63

** ไม่ได้ปฏิบัติ 30 จาก 63

*** ไม่ได้ปฏิบัติ 35 จาก 63

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหามากและมีระดับสูงสุด คือ ข้อ 5. ความเพียงพอของหนังสือและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร ปัญหาอันดับรองลงมาได้แก่ ข้อ 7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน และข้อที่ 10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ เป็นระดับปัญหาที่สาม ส่วนปัญหาในระดับน้อยสุดได้แก่ ข้อ 9. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน

จากปัญหามากทั้งสามข้อดังกล่าวจะเห็นว่า การใช้หลักสูตรเกิดปัญหาระดับสูงสุดคือ ขาดการเตรียมเอกสารหลักสูตร ด้านตัวหลักสูตรเองในหมวดวิชาชีพก็ไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และทางโรงเรียนก็ยังไม่ได้จัดสอนในหมวดนี้เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นทางคณาบุคลากรก็ขาดการเตรียมตัวเพื่อจะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนใน
หมวดวิชาต่าง ๆ

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอน จะแยกกล่าวเป็นหมวด ๆ วิชาไปตามลำดับ ซึ่งในแต่ละหมวดวิชาจะมีเรื่อง ดังนี้

1. ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชา เพื่อจะสำรวจดูว่า การใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าหมวดวิชามีปัญหาในด้านใดบ้าง และมากน้อยแค่ไหน เช่น ทางด้านการเรียนการสอนภายในหมวดวิชา โดยพิจารณาจากค่าของมัชฌิมเลขคณิต

2. ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในหมวดวิชา เพื่อจะดูว่า การใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนมีปัญหาเล็กน้อยแค่ไหน ในเรื่องของการกำหนดจุดมุ่งหมายเนื้อหาวิชา การเรียนการสอน และการประเมินผล โดยพิจารณาจากค่าของมัชฌิมเลขคณิต

3. ความเพียงพอของ สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน ตามความเห็นของอาจารย์ผู้สอน เพื่อสำรวจดูว่า เมื่อโรงเรียนใช้หลักสูตรใหม่แล้ว สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนเพียงพอหรือไม่ โดยพิจารณาจากจำนวนของตัวเลข

4. วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำให้ใช้และที่อาจารย์ผู้สอนใช้เอง เพื่อจะดูว่า วิธีสอนต่าง ๆ คล้อยตามกัน หรือขัดแย้งกันมากน้อยแค่ไหน โดยพิจารณาจากอันดับที่

สำหรับหมวดวิชาศิลปศึกษาและศิลปปฏิบัติ เนื่องจากประชากรมีน้อยมาก จึงเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการบรรยาย จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะได้เสนอตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 7 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.93	.70	15
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.00	.65	13
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.33	.72	7
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.25	.45	10*
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	2.07	.46	11
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	1.93	.70	15
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.60	.63	2
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.43	.85	5
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.40	.83	6
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.87	.64	1
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.33	.98	7
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใหม่แต่ละรายวิชา	2.00	.38	13
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.33	.72	7
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.47	.64	4
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.60	.63	2
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.07	.59	11

* ไม่ใช้ปฏิบัติ 3 จาก 15

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุด คือ ข้อ 10. ความเพียงพอของจำนวนอาจารย์กับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด และปัญหารองลงมา คือ ข้อ 7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหา และข้อ 15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย

จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นว่า หมวดวิชาภาษาไทย ไม่มีการเตรียมอาจารย์ผู้สอนให้เพียงพอ ส่วนการกำหนดเนื้อหาวิชากับเวลาที่สอนก็ยังไม่เหมาะสม และการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมวิชาการของหมวดก็ยังเป็นปัญหา

ตารางที่ 8 - ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาไทย	2.75	.51	3
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาภาษาไทย	2.25	.62	11
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.53	.67	6
4. การที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	2.34	.55	8
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.88	.71	2
6. การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตรกำหนด	2.31	.69	9
7. ตามที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษา" ทุกคาบ	2.59	.76	5
8. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการ	2.94	.76	1
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะในวิชาภาษาไทย	2.66	.75	4
10. วิธีจัดระดับคะแนน	2.31	.54	9
11. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.41	.76	7

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุด คือ ข้อ 8. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดี อันดับรองลงมาได้แก่ ข้อ 5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า และอันดับสามคือ ข้อ 1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

จากปัญหาดังกล่าวแสดงว่า หอสมุดยังไม่สามารถจัดหาหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีให้พอกับจำนวนผู้เรียน เวลาค้นคว้าของนักเรียนมีน้อย และ อาจารย์ผู้สอนยังขาดความรู้ และความสามารถในการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

ตารางที่ 9 ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนตามความคิดเห็นของ
อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	26	6	-
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	4	20	8
เทปและเครื่องเล่นเทป	3	24	5
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	24	7	1
หุ่นจำลอง	24	8	-
สไลด์	27	5	-
รวม	108	70	14

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า ห้องปฏิบัติการทางภาษาไม่มีเลย จำนวน 26 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 6 ใน 32 ความเพียงพอของวัสดุและอุปกรณ์เรียงตามลำดับจากระดับปัญหาตกลงไป คือ สไลด์ไม่มีเลย 27 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 5 ใน 32 แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะและหุ่นจำลองไม่มีเลยจำนวนเท่ากัน คือ 24 ใน 32 เทปและเครื่องเล่นเทปมีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 24 ใน 32 แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียงมีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 20 ใน 32 เท่ากัน

จากจำนวนดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การใช้หลักสูตรไม่ได้มีการเตรียมเกี่ยวกับ สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน

ตารางที่ 10 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ในหมวด
วิชาภาษาไทย

วิธีสอน	หัวหน้าหมวด	อันดับที่แนะ	อาจารย์	อันดับที่ใช้
การบรรยาย	13	1	32	1
การแบ่งกลุ่มคนควา	13	1	30	2
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	13	-	13
การฝึกทักษะ	10	5	24	4
การฝึกปฏิบัติ	9	6	13	7
การศึกษานอกสถานที่	11	4	10	9
การสาธิต	6	8	3	11
การอภิปราย	12	3	26	3
การแสดงบทบาทสมมติ	8	7	15	5
การแก้ปัญหา	6	8	13	7
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	1	11	1	12
การท่องจำ	6	8	15	5
การสอบแบบโครงการ	1	11	6	10

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยแนะให้ใช้
อันดับที่สูงที่สุด คือ การบรรยายและการแบ่งกลุ่มคนควา รองลงมาได้แก่การอภิปราย ส่วนวิธี
สอนที่อาจารย์ใช้อันดับสูงสุด คือ การบรรยายเช่นกัน รองลงมาได้แก่การแบ่งกลุ่มคนควา
สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะและที่อาจารย์ใช้น้อยที่สุดและมีอันดับที่ตรงกัน คือ การปฏิบัติ
การในห้องทดลอง

ตารางที่ 11 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.94	.42	14
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.94	.68	14
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.63	.62	3
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.47	.64	6*
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.88	.50	16
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.06	.44	13
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.69	.70	2
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.31	.60	8
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.31	.79	8
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.75	.68	1
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.19	.54	11
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใหม่แต่ละรายวิชา	2.38	.62	7
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.31	.60	8
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.63	.50	3
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.60	.74	5
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.19	.54	11

*ไม่ได้ปฏิบัติ 1 จาก 16

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหามากมี จำนวน 4 ข้อ ซึ่งเรียงลำดับจากปัญหาสูงสุดลงไป คือ ข้อที่ 10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ข้อที่ 7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา ข้อที่ 3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวด ข้อที่ 14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และข้อที่ 15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย นั่นคือการใช้หลักสูตรไม่มีการเตรียมอาจารย์ผู้สอนวิชาสังคมให้เพียงพอกับรายวิชาที่เปิดสอน และเนื้อหาวิชายังไม่เหมาะสมกับเวลา

ตารางที่ 12 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในหมวดวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาสังคม	2.84	.68	2
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาสังคมศึกษา	2.34	.65	6
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.53	.72	5
4. ความซับซ้อนของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	2.16	.51	9
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนคว่า	3.03	.78	1
6. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม	2.78	.75	3
7. การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา	2.59	.67	4
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.25	.72	8
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.28	.85	7

จากตารางที่ 12 ปัญหาที่มีระดับสูงสุด คือ ปัญหาข้อที่ 5. ซึ่งได้แก่เรื่องความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนคว่า ส่วนปัญหาระดับรองลงมาคือ ข้อที่ 1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม และข้อที่ 6. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาสังคมเป็นอันดับที่สาม

จากระดับปัญหาจะเห็นว่า การกำหนดให้นักเรียนเรียนในแต่ละวันนั้น ใช้เวลามากไปจนนักเรียนไม่มีเวลาคนคว่า และขาดการอบรมอาจารย์ให้เข้าใจเรื่องการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม นอกจากนั้นการสอนวิชาสังคมศึกษายังไม่ไคผลดี เพราะนักเรียนยังไม่สามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาสังคมได้ตามต้องการ

ตารางที่ 13 ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนตามความคิดเห็นของ
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษา

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องสังคมศึกษา	15	10	7
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	16	11	5
สไลด์	13	15	4
หุ่นจำลอง	23	8	1
เทปและเครื่องเล่นเทป	18	12	2
ภาพยนตร์	21	10	1
แผนที่	-	18	14
ลูกโลก	-	22	10
ฟิล์มสตริป	16	15	1
แผนภูมิ	10	20	2
รวม	132	141	47

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่า ห้องสังคมศึกษาไม่มีเลย จำนวน 15 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 10 ใน 32 วัสดุและอุปกรณ์การสอน ได้แก่ หุ่นจำลองไม่มีเลย 23 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 8 ใน 32 ภาพยนตร์ไม่มีเลย 21 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 10 ใน 32 เทปและเครื่องเล่นเทปไม่มีเลย จำนวน 18 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 12 ใน 32 แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะและฟิล์มสตริปไม่มีเลย จำนวนเท่ากัน คือ 16 ใน 32

จากที่กล่าวมาแล้วเห็นได้ชัดว่า การเตรียม สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนในหมวดวิชาสังคมศึกษาเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ยังไม่เพียงพอ

ตารางที่ 14 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ใน
หมวดวิชาสังคมศึกษา

วิธีสอน	หัวหน้าหมวด	อันดับที่แนะ	อาจารย์	อันดับที่ใช้
การบรรยาย	13	1	32	1
การแบ่งกลุ่มคนควา	12	2	26	2
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	13	-	12
การฝึกทักษะ	6	7	7	7
การฝึกปฏิบัติ	6	7	4	8
การศึกษานอกสถานที่	12	2	14	4
การสาธิต	7	6	3	9
การอภิปราย	12	2	19	3
การแสดงบทบาทสมมติ	5	9	2	11
การแก้ปัญหา	11	5	10	6
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	2	12	-	12
การทอจจำ	4	10	13	5
การสอบแบบโครงการ	4	10	3	9

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาสังคมศึกษาแนะให้ใช้ และที่อาจารย์ใช้อันดับที่สูงที่สุดซึ่งตรงกัน คือ การบรรยาย อันดับที่รองลงมาที่หัวหน้าหมวดแนะ คือ การแบ่งกลุ่มคนควา การศึกษานอกสถานที่ และ การอภิปราย ส่วนอันดับรองที่อาจารย์ใช้ คือ การแบ่งกลุ่มคนควา สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะและอาจารย์ใช้น้อยที่สุดซึ่งมีอันดับที่ตรงกัน คือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง

ตารางที่ 15 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาพลานามัย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.75	.68	15
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรูความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.88	.62	13
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.25	1.0	6
4. การรวมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.09	.54	10**
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.81	.54	14
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.06	.57	11
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.63	.72	2
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.31	.87	5
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.38	.96	3
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.88	.81	1
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.75	.58	15
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใหม่แต่ละรายวิชา	2.19	.54	8
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.19	1.00	8
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.38	.72	3
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.21	.70	7*
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.94	.68	12

** ไม่ได้ปฏิบัติ 1 จาก 16

* ไม่ได้ปฏิบัติ 5 จาก 16

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหามากมีเพียง 2 ข้อเท่านั้น คือ ข้อที่ 10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน และข้อที่ 7. ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา นอกนั้นเป็นปัญหาอยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อยทั้งหมด

จากปัญหาค้างกล่าวชี้ให้เห็นว่า การใช้หลักสูตรของหมวดพละนามัยขาดการเตรียม จำนวนอาจารย์ผู้สอนให้พอกับจำนวนวิชาที่จะเปิดสอน และเนื้อหาวิชากับเวลายังจัดไม่เหมาะสม

กัน

ตารางที่ 16 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในหมวดวิชาพลานามัย

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของปัญหา
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาพลานามัย	2.43	.77	4
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาพลานามัย	2.33	.68	6
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.47	.73	2
4. การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดพลานามัยให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	2.67	.96	1
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.47	.82	2
6. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	2.40	.81	5
7. วิธีจัดระดับคะแนน	2.27	.69	7
8. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.87	.63	8

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่อยู่ในเกณฑ์มากมีเพียงข้อเดียวเท่านั้น คือ ข้อ 4. การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร ส่วนนอกนั้นเป็นปัญหาน้อย

อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดนี้ ไม่เหมาะสมกับบุคลากรและยังขาดอาจารย์ผู้สอน และนักเรียนมีเวลาว่างที่จะค้นคว้าน้อยไป

ตารางที่ 17 ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนตามความเห็นของอาจารย์
ผู้สอนในหมวดวิชาพลานามัย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีพอเพียง
โรงพลศึกษา (โรงยิม)	21	7	2
สนาม	1	24	5
สนามบาสเกตบอล	3	20	7
สนามแบดมินตัน	10	13	7
สไลด์	20	10	-
หุ่นจำลอง	28	2	-
โต๊ะบิงปอง	2	20	8
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	24	6	-
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการกรีฑา	5	23	2
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเข้าจังหวะ	5	19	6
รวม	119	144	37

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า โรงพลศึกษาไม่มีเลย จำนวน 21 ใน 30 มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 7 ใน 30 หุ่นจำลองไม่มีเลย จำนวน 28 ใน 30 อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬาไม่มีเลย จำนวน 24 ใน 30 สไลด์ไม่มีเลย จำนวน 20 ใน 30 มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 10 ใน 30

จากตารางและคำอธิบายดังกล่าว จะเห็นว่า ไม่มีกำรเตรียม สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอนเพื่อใช้หลักสูตรใหม่เลย

ตารางที่ 18 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ในหมวดวิชา
พลานามัย

วิธีสอน	หัวหน้าหมวด	อันดับที่แนะ	อาจารย์	อันดับที่ใช้
การบรรยาย	12	3	23	2
การแบ่งกลุ่มคนควา	6	5	12	5
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	12	-	12
การฝึกทักษะ	14	1	20	3
การฝึกปฏิบัติ	13	2	26	1
การศึกษานอกสถานที่	3	8	5	7
การสาธิต	11	4	19	4
การอภิปราย	6	5	6	6
การแสดงผลบทบาทสมมติ	1	11	1	10
การแก้ปัญหา	4	7	5	7
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	-	12	-	12
การทอจจำ	2	9	1	10
การสอนแบบโครงการ	2	9	2	9

จากตารางที่ 18 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาพลานามัยแนะอันดับสูงสุด คือ การฝึกทักษะ รองลงมาได้แก่ การฝึกปฏิบัติ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ใช้การฝึกปฏิบัติ เป็นอันดับที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่การบรรยาย สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะและอาจารย์ใช้น้อยที่สุดซึ่งมีอันดับที่ตรงกัน คือ การปฏิบัติการในห้องทดลองและการสอนแบบสืบสวนสอบสวน

ตารางที่ 19 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.94	.68	14
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรูความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.06	.44	12
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.44	.81	6
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจักรกรปฐมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.47	.74	5*
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.94	.25	14
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	1.88	.50	16
7. ความเพียงพอของ เวลา กับ เนื้อหา ในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.56	.73	1
8. การ เปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.44	.63	6
9. การ เปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.06	.77	12
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.50	.97	3
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.19	.66	11
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใหม่แต่ละรายวิชา	2.25	.68	9
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.43	.51	8
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.50	.73	3
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิชาการของหมวดวิชา	2.56	.81	1
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.25	.68	9

* ไม่ใช้สถิติ 1 ใน 16

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า มีปัญหา 4 ข้อ ปัญหาอันดับแรกได้แก่ ข้อ 7. ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา กับข้อ 15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวด ปัญหารองลงมา มี 2 ปัญหา คือ ข้อ 10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน และข้อ 14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในรายวิชา นอกนั้นเป็นปัญหาอยู่ในเกณฑ์มีปัญหาน้อย

การจัดเนื้อหาวิชาในหลักสูตรของหมวดวิชานี้ยังไม่ดี และไม่มีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมวิชาการของหมวดให้เพียงพอ เพื่อเสริมความรู้ของอาจารย์ภายในหมวด นอกจากนี้ยังขาดการเตรียมอาจารย์ผู้สอน และไม่มีการเตรียมอุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ

ตารางที่ 20 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิทยาศาสตร์	2.81	.74	3
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์	2.22	.71	7
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.75	.72	4
4. ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละวิชา	2.41	.71	6
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนคนควา	2.97	.69	1
6. การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์	2.89	.74	2
7. การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.72	.63	5
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.06	.76	8
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.91	.64	9

จากตารางที่ 20 อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ปัญหาที่มีระดับสูงสุดและรองลงมา มีดังนี้ คือ
 ข้อ 5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนคนควา ข้อ 6. การใช้เครื่องมือประกอบการสอน
 วิทยาศาสตร์ และข้อ 1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

จากปัญหา ข้อ 5. จะเห็นว่า หลักสูตรกำหนดเนื้อหาวิชามากไป จึงทำให้นักเรียนไม่มี
 เวลาคนควา นอกจากนั้นขาดการเตรียมเครื่องมือประกอบการสอน และอาจารย์อีกจำนวนมากยังไม่
 ไม่เข้าใจการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

ตารางที่ 21 ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน
ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	2	22	8
ห้องเรียนที่มีโต๊ะเก้าอี้	6	20	6
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาฟิสิกส์	2	26	4
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองชีววิทยา	2	24	6
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองเคมี	4	22	6
สไลด์	12	16	4
ฟิล์มสตริป	15	15	2
หุ่นจำลอง	12	16	4
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	16	12	4
รวม	71	173	44

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่า แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ไม่มีเลยจำนวน 16 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 12 ใน 32 ฟิล์มสตริปไม่มีเลย จำนวน 15 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 15 ใน 32 สไลด์และหุ่นจำลองจำนวนเท่ากัน ไม่มีเลยจำนวน 12 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 16 ใน 32

แสดงว่า การใช้หลักสูตรของหมวดนี้ขาดการเตรียมในเรื่อง สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์สอน

ตารางที่ 22 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ในหมวดวิชา
วิทยาศาสตร์

วิธีสอน	หัวหน้าหมวด	อันดับที่เสนอแนะ	อาจารย์	อันดับที่ใช้
การบรรยาย	12	4	32	1
การแบ่งกลุ่มคนควา	10	5	12	8
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	14	1	30	2
การฝึกทักษะ	7	8	13	6
การฝึกปฏิบัติ	9	6	14	4
การศึกษานอกสถานที่	13	3	8	10
การสาธิต	14	1	18	3
การอภิปราย	6	9	13	6
การแสดงบทบาทสมมติ	2	11	3	12
การแก้ปัญหา	8	7	14	4
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	4	10	6	11
การทอจจำ	2	11	11	9
การสอนแบบโครงการ	2	11	-	13

จากตารางที่ 22 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์แนะให้ใช้ อันดับที่สูงที่สุด คือ การปฏิบัติการในห้องทดลองและการสาธิต รองลงมาได้แก่การศึกษานอกสถานที่ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ใช้อันดับที่สูงที่สุด คือ การบรรยาย รองลงมาได้แก่ การปฏิบัติการในห้องทดลอง สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะและอาจารย์ใช้น้อยที่สุดซึ่งเป็นวิธีเดียวกัน คือ การสอนแบบโครงการ

ตารางที่ 23 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.81	.66	13
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.00	.52	11
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.31	.62	6
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.67	.72	2
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.81	.40	13*
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	1.75	.58	16
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.38	.50	4
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.56	.65	3
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	2.38	.72	4
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.25	.86	8
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.00	.52	11
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใหม่แต่ละรายวิชา	2.25	.45	8
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.19	.66	10
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.31	.60	6
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.69	.63	1**
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.81	.50	13

* ไม่ไต่ปฏิบัติ 1 จาก 16

** ไม่ไต่ปฏิบัติ 3 จาก 16

จากตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหามากมี 3 ข้อเท่านั้น โดยเรียงลำดับปัญหาจากมากลงไป ดังนี้ ข้อที่ 15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาของหมวด ข้อที่ 4. การรวมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และข้อที่ 8. การเปิดรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นปัญหาน้อย

จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ภายในหมวดวิชาไม่มีการส่งเสริมความรู้ของอาจารย์ผู้สอน การจัดประชุมชี้แจง เพื่อให้หลักสูตรใหม่น้อยไป และไม่สามารถเปิดโปรแกรมการสอนได้มากตามความต้องการของผู้เรียน

ตารางที่ 24 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาคณิตศาสตร์	2.58	.67	6
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชาคณิตศาสตร์	2.13	.56	7
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.61	.76	5
4. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนก่อให้เกิดปัญหาในการ เลือกเรียนแต่ละรายวิชา	2.90	.75	2
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	2.77	.76	3
6. ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	2.68	.70	4
7. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	2.92	.64	1
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.06	.57	8
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.00	.73	9

จากตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่า ข้อที่เป็นปัญหามากเมื่อเรียงระดับปัญหาจากมากลงมา คือ ข้อ 7. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน ข้อ 4. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนกับการเรียนแต่ละรายวิชา และข้อ 5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

จากปัญหา ข้อ 7. ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีการนิเทศการสอนอย่างเพียงพอ นอกจากนั้นนักเรียนส่วนมากมีพื้นฐานความรู้คณิตศาสตร์ไม่ดี และหลักสูตรให้เวลานักเรียนทำงานพิเศษน้อยไป

ตารางที่ 25 ความเพียงพอของสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอน
ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	26	5	-
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	23	6	2
ฟิล์มสตริป	31	-	-
สไลด์	29	2	-
รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ	13	16	2
รวม	122	29	4

จากตารางที่ 25 จะเห็นว่า ห้องคณิตศาสตร์ ไม่มีเลย จำนวน 26 ใน 31 มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวน 5 ใน 31 วัสดุและอุปกรณ์การสอนที่ไม่มีเลยได้แก่ ฟิล์มสตริป สไลด์ แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ รูปทรงเรขาคณิตต่าง ๆ จำนวน 31, 29, 23 และ 13 ตามลำดับ จากจำนวนทั้งหมด 31 เท่ากัน

การเตรียม สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน เพื่อใช้หลักสูตรใหม่ยังมีน้อยเกินไป ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งจะทำให้การใช้หลักสูตรไม่ได้อผล

ตารางที่ 26 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ในหมวดวิชา
คณิตศาสตร์

วิธีสอน	หัวหน้าหมวด	อันดับที่เสนอแนะ	อาจารย์	อันดับที่ใช้
การบรรยาย	11	2	24	1
การแบ่งกลุ่มคนควา	5	5	4	8
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	13	-	12
การฝึกทักษะ	11	2	23	2
การฝึกปฏิบัติ	6	4	13	4
การศึกษานอกสถานที่	2	9	-	12
การสาธิต	2	12	6	6
การอภิปราย	4	7	4	8
การแสดงบทบาทสมมติ	2	9	6	6
การแก้ปัญหา	13	1	23	2
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	2	9	2	10
การท่องจำ	5	5	13	4
การสอนแบบโครงการ	3	8	1	11

จากตารางที่ 26 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาคณิตศาสตร์แนะนำให้ใช้อันดับที่
สูงสุด คือ การแก้ปัญหา รองลงมาได้แก่ การบรรยาย และ ฝึกทักษะ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ใช้อันดับ
ที่สูงที่สุด คือ การบรรยาย รองลงมาได้แก่ การแก้ปัญหา สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะและอาจารย์
ใช้น้อยที่สุดซึ่งเป็นวิธีเดียวกัน คือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง

ตารางที่ 27 ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.81	.54	15
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.07	.46	13
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.56	.73	4
4. การร่วมกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครู ให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.27	.79	6**
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชาของท่าน	1.81	.66	15
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชาของท่าน	2.13	.81	10
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนด ให้สอน	2.50	.97	5
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.13	.81	10
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาของท่าน	1.88	.72	14
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด	2.19	.66	8
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.13	.72	10
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรใหม่แต่ละรายวิชา	2.19	.66	8
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาของท่าน	2.63	.62	2
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในการสอนรายวิชา	2.63	.62	2
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมของหมวดวิชา	2.64	.74	1*
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.25	.77	7

* ไม่เคยปฏิบัติ 2 จาก 16

** ไม่เคยปฏิบัติ 5 จาก 16

จากตารางที่ 27 ข้อที่เป็นปัญหามากมี 5 ข้อ คือ ข้อที่ 3, 7, 13, 14 และ 15. เมื่อเรียงลำดับปัญหาจากมากลงไป คือ ข้อที่ 15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางดานวิชาการของหมวด ข้อที่ 13. และ 14. มีปัญหาเท่ากัน คือ $\bar{X} = 2.63$ และ $S.D. = .62$ ข้อที่ 3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานของหมวดวิชา ปัญหาการใช้หลักสูตร นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่มีปัญหาน้อย

ในหมวดนี้ไม่มีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางวิชาการ เพื่อให้ความรู้แก่อาจารย์ผู้สอนและการใช้หลักสูตรวิชาการ เตรียมแบบเรียนและอุปกรณ์การสอน

ตารางที่ 28 ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	2.87	.66	3
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ	2.47	.51	6
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร กับ เวลาที่ใช้สอน	2.38	.55	7
4. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน	2.94	.76	2
5. ความเพียงพอของ เวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.66	.79	4
6. วิธีจัด ระดับคะแนน	2.16	.63	9
7. การตรวจสอบข้อสอบและการจัด ระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	2.19	.82	8
8. การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละสายวิชาก่อนที่จะเรียน รายวิชาอื่น	2.63	.83	5
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ในวิชาภาษาอังกฤษ	3.16	.57	1

จากตารางที่ 28 ข้อที่เป็นปัญหามากและมีระดับปัญหาสูงสุด คือ ข้อ 9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ปัญหาอันดับรองลงมาได้แก่ ข้อ 4. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และอันดับสามได้แก่ ข้อ 1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

จากคำอธิบายและตารางจะเห็นได้ว่า การใช้หลักสูตรจัดการอบรมให้อาจารย์ผู้สอนเข้าใจเรื่อง การประเมินผล และการเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมยังไม่เพียงพอ และเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรยังจัดไว้ไม่เหมาะสม

ตารางที่ 29 ความเพียงพอของ สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนตามความคิดเห็นของอาจารย์
ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	27	5	-
แผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	23	7	2
เทปและเครื่องเล่นเทป	6	24	2
ฟิล์มสตริป	21	8	3
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	13	17	2
แผนภาพประกอบการเรียน	9	21	2
รวม	99	82	11

จากตารางที่ 29 จะเห็นได้ว่า ห้องปฏิบัติการทางภาษา ไม่มีเลย จำนวน 27 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 5 ใน 32 วัสดุและอุปกรณ์การสอนเรียงตามลำดับปัญหาจากมากไปน้อยได้แก่แผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ ไม่มีเลย 23 ใน 32 และมีแต่ไม่เพียงพอ 7 ใน 32 ฟิล์มสตริป ไม่มีเลย จำนวน 21 ใน 32 และมีแต่ไม่เพียงพอ 8 ใน 32 แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียงไม่มีเลย 13 ใน 32 มีแต่ไม่เพียงพอ 17 ใน 32

ในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษ การเตรียม สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอนยังไม่เพียงพอ

ตารางที่ 30 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชา และการใช้วิธีสอนของอาจารย์ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีสอน	หัวหน้าหมวด	อันดับที่เสนอแนะ	อาจารย์	อันดับที่ใช้
การบรรยาย	7	5	30	1
การแบ่งกลุ่มคนควา	9	3	16	3
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	12	-	13
การฝึกทักษะ	15	1	27	2
การฝึกปฏิบัติ	8	4	14	5
การศึกษานอกสถานที่	2	8	2	11
การสาธิต	1	10	4	9
การอภิปราย	2	8	3	10
การแสดงผลบทบาทสมมติ	6	6	12	6
การแก้ปัญหา	3	7	5	7
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	-	12	5	7
การท่องจำ	11	2	15	4
การสอนแบบโครงการ	1	10	1	12

จากตารางที่ 30 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษแนะนำให้ใช้อันดับสูงสุด คือ การฝึกทักษะ รองลงมาได้แก่ การท่องจำ ส่วนวิธีสอนที่อาจารย์ใช้อันดับสูงสุด คือ การบรรยาย รองลงมาได้แก่ การฝึกทักษะ สำหรับวิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะและอาจารย์ใช้น้อยที่สุดซึ่งเป็นวิธีเดียวกัน คือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง

ผลการวิเคราะห์การใช้หลักสูตรในหมวดวิชาศิลปศึกษาและศิลปปฏิบัติ

เนื่องจากมีประชากรน้อยมาก ดังนั้น การเสนอผลการวิจัยจึงใช้วิธีการบรรยาย โดยแยกกล่าวเป็นหมวด และในแต่ละหมวดนั้นจะมีเรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตร วิธีสอน วิธีวัดผล วิธีออกข้อสอบ ห้องเรียนห้องพิเศษและสถานที่เรียน การให้ ะดับคะแนน เอกสารหลักสูตร และสถานที่วัสดุอุปกรณ์การสอน ดังนี้

หมวดศิลปศึกษา

ในหมวดนี้มีผู้ตอบซึ่งเป็นหัวหน้าหมวดวิชา 2 คน อาจารย์ 3 คน มีความเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. ปัญหาการใช้หลักสูตร

ตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา (จากตอน 2 ข. ของแบบสำรวจที่ 2) 2 คน คนหนึ่งตอบว่า ปัญหา 12 ข้อ อยู่ในเกณฑ์มาก และอีกคนหนึ่งตอบว่า ปัญหาทั้ง 12 ข้อ ซุกเดียวกันนี้ อยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย ส่วนข้ออื่น ๆ ทั้งสองคนเห็นว่า เป็นปัญหาในเกณฑ์น้อยเหมือนกัน ปัญหาทั้ง 12 ข้อ ดังกล่าวได้แก่ ปัญหาที่ 1, 2, 3, 5, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16

ตามความเห็นของอาจารย์ผู้สอน (จากตอน 2 ข. ของแบบสำรวจที่ 9) 2 ใน 3 คน ระบุว่าประสบปัญหาในเกณฑ์มากเกี่ยวกับ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมและการจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กับท้องถิ่น

2. การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดและการใช้ของอาจารย์ (จาก ข้อ 1. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2 และ 9)

วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะสูงสุดโดยตอบ จำนวน 2 คน คือ วิธีฝึกปฏิบัติ รองลงมาตอบ จำนวน 1 คน เท่ากันมีสามวิธี คือ การบรรยาย การแบ่งกลุ่มคนควาและการศึกษานอกสถานที่ ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบบรรยาย เป็นอันดับสูงสุด จำนวน 3 คน รองลงมาคือการแบ่งกลุ่มคนควาตอบจำนวน 2 คน และอันดับสุดท้าย คือ การแก้ปัญหาและการฝึกทักษะ จำนวนผู้ตอบ 1 คนเท่ากัน

3. การแนะวิธีวัดผลของหัวหน้าหมวดและการใช้ของอาจารย์

(จาก ข้อ 3. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2 และข้อ 5. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 9) จะเห็นได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะนำอันดับสูงสุด คือ วิธีสอบภาคปฏิบัติจากคณาจารย์ 2 คน อันดับรองลงมาได้แก่ การตรวจผลงานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย จำนวน 2 คน เท่ากัน ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลแบบการสอบภาคปฏิบัติและการตรวจผลงานเป็นอันดับสูงสุด จำนวนเท่ากัน คือ คณาจารย์ 3 คน รองลงมาได้แก่การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย จำนวน 2 คน และอันดับสุดท้าย คือ การสังเกตและการสอบปากเปล่า คณาจารย์ 1 คน เท่ากัน

4. วิธีออกข้อสอบ

ตามความเห็นของหัวหน้าหมวด (จาก ข้อ 4. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2) หัวหน้าหมวดวิชาทั้ง 2 คน เห็นว่า ให้อาจารย์ผู้สอนออกข้อสอบเอง

ตามความเห็นของอาจารย์ (จาก ข้อ 6. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 9) อาจารย์ทั้ง 3 คน เห็นว่า ให้อาจารย์ผู้สอนออกข้อสอบเองเช่นกัน

5. ห้องเรียน ห้องพิเศษและสถานที่เรียน (จาก ข้อ 2. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2)

หัวหน้าหมวดวิชาทั้ง 2 คน เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนในห้องเรียนธรรมดา

6. การให้ระดับคะแนน (จาก ข้อ 5. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2)

หัวหน้าหมวดวิชาทั้ง 2 คน เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

7. ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร (จาก ข้อ 2. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 9)

อาจารย์ผู้สอน 2 คน เห็นว่า เอกสารหลักสูตรที่ไม่มีเลย คือ แบบเรียน ส่วนอาจารย์อีก 1 คน เห็นว่า คู่มือหลักสูตร หนังสืออ่านประกอบ และคู่มือผลการเรียนไม่มีเลย และเอกสารหลักสูตรทั้งหมดดังกล่าว มีแต่ไม่เพียงพอ จำนวนความเห็นเท่ากัน 2 ใน 3 คน ยกเว้นผู้ไม่ออกความคิดเห็นในข้อนี้เกี่ยวกับแบบเรียน

8. ความเพียงพอของ สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์การสอน (จากข้อ 3. และข้อ 4. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 9

อาจารย์ผู้สอนเห็นตรงกันทั้ง 3 คน คือ ห้องศึกษาศึกษาและห้องดนตรี ไม่มีเลย ส่วน วัสดุและอุปกรณ์การสอนซึ่งได้แก่ เครื่องดนตรี ทุนจำลอง เครื่องบันทึกเสียง หรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง อาจารย์ 1 คน ตอบว่า ไม่มีเลย ส่วนอาจารย์อีก 2 คน ตอบว่า มีแต่ไม่เพียงพอ

หมวดศิลปปฏิบัติ

ในหมวดนี้มีผู้ตอบซึ่งเป็นหัวหน้าหมวดวิชา 2 คน อาจารย์ 4 คน มีความเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ดังนี้

1. ปัญหาการใช้หลักสูตร

ตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา (จากแบบสำรวจที่ 2 ตอน 2 ข.) ข้อที่เป็นปัญหาระดับสูงสุดจากผู้ตอบ 2 คน คือ ความเพียงพอของแบบเรียนและการจัดกิจกรรมส่งเสริมค่านิยมวิชาการของหมวด ปัญหาระดับรองลงมา คือ จากผู้ตอบ จำนวน 1 คน เห็นว่า ปัญหา 10 ข้อ อยู่ในเกณฑ์มาก และอีก 1 คน ตอบว่า ปัญหาทั้ง 10 ข้อเดียวกันนี้ อยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย ส่วนข้ออื่น ๆ ผู้ตอบทั้งสองคน เห็นว่าเป็นปัญหาในเกณฑ์น้อยเหมือนกัน ปัญหาทั้ง 10 ข้อ ดังกล่าวนั้น ได้แก่ ปัญหาข้อที่ 1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 14

ตามความเห็นของอาจารย์ผู้สอนทั้ง 4 คน เห็นว่า ปัญหาที่อยู่ในระดับสูงสุด คือ การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการเปิดสอนวิชาชีพในโรงเรียน จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละวิชา ปัญหาระดับรองลงมา คือ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในแต่ละรายวิชา และการนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งมีผู้ตอบ 3 คน เท่ากัน

2. การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดและการใช้วิธีสอนของอาจารย์ (จากข้อ 1 ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2 และ 10)

วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะให้มากที่สุด คือ การฝึกปฏิบัติและการฝึกทักษะจากผู้ตอบ 2 คน รองลงมาได้แก่ การแบ่งกลุ่มคนควา การสาธิต และการแก้ปัญหา จำนวน 1 คน ส่วนอาจารย์

ผู้สอนใช้วิธีแบบบรรยายและการฝึกปฏิบัติมากที่สุด จำนวนผู้ตอบ 4 คน รองลงมาได้แก่การฝึกทักษะและการฝึกปฏิบัติ จำนวน 3 คน อันดับสุดท้าย คือ การแก้ปัญหา

3. การแนะวิธีวัดผลของหัวหน้าหมวดและการใช้ของอาจารย์ (จาก ข้อ 3. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2 และข้อ 5. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 10)

จะเห็นได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวด 2 คน แนะนำที่อันดับที่สูงที่สุดคือ การสอบภาคปฏิบัติ อันดับรองลงมาได้แก่การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัยจากจำนวนผู้ตอบ 1 คน เท่ากัน ส่วนอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลอันดับสูงสุด คือ แบบอัตนัย ปรนัยและการตรวจผลงาน อันดับรองลงมาได้แก่การสังเกตจากผู้ตอบ จำนวน 3 คน อันดับสุดท้าย คือ การสอบปากเปล่าจากจำนวนผู้ตอบ 1 คน

4. วิธีออกข้อสอบ

ตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา (จากข้อ 4. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2) เห็นตรงกันทั้ง 2 คน ว่า ใช้วิธีออกข้อสอบแบบอาจารย์ผู้สอนออกข้อสอบเอง

ตามความเห็นของอาจารย์ (จากข้อ 6. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 10) เห็นตรงกันทั้ง 3 คน ว่า อาจารย์ผู้สอนออกข้อสอบเองเช่นกัน

5. ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียน (จากข้อ 2. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2)

หัวหน้าหมวดวิชา 2 คน มีความเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนใช้โรงฝึกงานเป็นอันดับสูงสุด อันดับรองลงมา หัวหน้าหมวดวิชา 1 คน เห็นว่า อาจารย์ใช้ห้องปฏิบัติทางคหกรรมและห้องเรียนธรรมดา

6. การให้ระดับคะแนน (จากข้อ 2. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2)

หัวหน้าหมวดวิชา 2 คน มีความเห็นว่า วิธีให้ระดับคะแนนคืออาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้

7. ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตร (จากข้อ 2. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 10)
 อาจารย์ผู้สอน 3 คน เห็นว่า เอกสารหลักสูตรทั้งหมด มีแต่ไม่เพียงพอ นอกจาก
 หลักสูตรและหนังสืออ่านประกอบที่อาจารย์ทั้ง 4 คน เห็นว่า มีแต่ไม่เพียงพอ
8. ความเพียงพอของ สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์การสอน (จากข้อ 3. และ 4. ตอน
 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 10)

อาจารย์ทั้ง 4 คน เห็นตรงกันว่า แปลงสาขิตและเรือนเพาะชำไม่มีเลย ส่วนโรงฝึก
 งานและห้องปฏิบัติการ อาจารย์ 1 คน ตอบว่า ไม่มีเลย อาจารย์อีก 3 คน ตอบว่า มีแต่ไม่เพียงพอ
 และอาจารย์ 4 คน ตอบตรงกันว่า เครื่องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน วัสดุสำหรับฝึกงาน เครื่อง-
 จักรกล และเครื่องมือโรงงาน มีแต่ไม่เพียงพอ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนในหมวด
 ต่าง ๆ ที่คำถามเป็นแบบตรวจสอบ

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดกับอาจารย์ผู้สอนขอที่มีปัญหาเหมือนกัน เสนอผลไว้
 รวมกันเป็นจำนวนคะแนนดิบ เพื่อความที่หัวหน้าหมวดเสนอแนะไปนั้นกับที่อาจารย์ผู้สอนทำอยู่ตรงกันมาก
 เพียงใด แลวนำคะแนนดิบของหัวหน้าหมวดและอาจารย์ผู้สอนในหมวดเกี่ยวกับมาหาค่าสัมประสิทธิ์
 หสัมพันธ์จุดค่าหนึ่ง ซึ่งเสนอในตารางที่ 31-34 และตารางที่ 35 เป็นความเห็นของหัวหน้าหมวด
 และอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการออกข้อสอบ

คำถามแบบตรวจสอบตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดยังมีอยู่ 2 ข้อ คือ ข้อ 2. และ 5.
 ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจที่ 2 ข้อที่ 2. เป็นเรื่องการใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่ของครู
 ในหมวดต่าง ๆ การวิเคราะห์ใช้วิธีการแจกแจงและเสนอควยการอธิบาย และข้อที่ 5 เป็นเรื่อง
 จำนวนวิธีให้ระดับคะแนนตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ซึ่ง เสนอผลในตารางที่ 36
 ประกอบการอธิบายความเรียง

ตารางที่ 37 เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ความเพียงพอของเอกสารหลักสูตรตามความคิดเห็น
 ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ โดยการแจกแจงแล้วเสนอในรูปคะแนนดิบ ดังรายละเอียดตาม
 ลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 31 การแนะวิธีสอนของหัวหน้าหมวดวิชาและการใช้วิธีสอนของอาจารย์

วิธีสอน	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		รวม	
	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.
การบรรยาย	13	32	13	32	12	23	12	32	11	24	7	30	68	173
ลำดับที่	1	1	1	1	3	2	4	1	2	1	5	1	1	1
การแบ่งกลุ่มคนควา	13	30	12	26	6	12	10	12	5	4	9	16	55	100
ลำดับที่	1	2	2	2	5	5	5	8	5	8	3	3	3	3
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	-	-	-	-	-	-	14	30	-	-	-	-	14	30
ลำดับที่	13	13	13	12	12	12	1	2	13	12	12	13	11	11
การฝึกทักษะ	10	24	6	7	14	20	7	13	11	23	15	27	63	114
ลำดับที่	5	4	7	7	1	3	8	6	2	2	1	2	2	2
การฝึกปฏิบัติ	9	13	6	4	13	26	9	14	6	13	8	14	51	84
ลำดับที่	6	7	7	8	2	1	6	4	4	4	4	5	4	4
การศึกษานอกสถานที่	11	10	12	11	3	5	13	8	2	-	2	2	43	39
ลำดับที่	4	9	2	4	8	7	3	10	9	12	8	11	6	9
การสาธิต	6	3	7	3	11	19	14	18	2	6	1	4	41	53
ลำดับที่	8	11	6	9	4	4	1	3	12	6	10	9	8	8
การอภิปราย	12	26	12	19	6	6	6	13	4	4	2	3	42	71
ลำดับที่	3	3	2	3	5	6	9	6	7	8	8	10	7	5
การแสดงบทบาทสมมติ	8	15	5	2	1	1	2	3	2	6	6	12	24	39
ลำดับที่	7	5	9	11	11	10	11	12	9	6	6	6	10	9
การแก้ปัญหา	6	13	11	10	4	5	8	14	13	23	3	5	45	70
ลำดับที่	8	7	5	6	7	7	7	4	1	2	7	7	5	6
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	1	1	2	-	-	-	4	6	2	2	-	5	9	14
ลำดับที่	11	12	12	12	12	12	10	11	9	10	12	7	13	12
การให้ทองจำ	6	15	4	13	2	1	2	11	5	13	11	15	30	68
ลำดับที่	8	5	10	5	9	10	11	9	5	4	2	4	9	7
การสอนแบบโครงการ	1	6	4	3	2	2	2	-	3	1	1	1	13	13
ลำดับที่	11	10	10	9	9	9	11	13	8	11	10	12	12	13

จากตารางที่ 31 ปรากฏว่าวิธีสอนซึ่งหัวหน้าหมวดวิชาแนะและที่อาจารย์ในหมวดวิชา
ใช้ ซึ่งมีอันดับสูงสุดและตรงกันในหมวดวิชาภาษาไทยและสังคมศึกษา ได้แก่ การบรรยาย ส่วนใน
หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดแนะให้ใช้วิธีการฝึกทักษะ แต่อาจารย์ใช้วิธีการฝึกปฏิบัติซึ่งเป็นอันดับ
สูงสุด และในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ หัวหน้าหมวดวิชาแนะอันดับสูงสุด
แต่ไม่ตรงกัน คือวิธี การปฏิบัติในห้องทดลองและสาธิต การแก้ปัญหา และการฝึกทักษะตามลำดับหมวด
วิชา สำหรับอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาทั้งสามดังกล่าว ใช้วิธีสอนอันดับสูงสุดและตรงกัน คือ
การบรรยาย

วิธีสอนตามความเห็นรวมกันของกลุ่มหัวหน้าหมวดวิชาทั้งหกแนะวิธีสอน อันดับสูงสุดตรงกับ
ที่อาจารย์ผู้สอนใช้อยู่ คือ การบรรยาย และ การฝึกทักษะ การแบ่งกลุ่มคนว่าเป็นอันดับสองและ
สามลงมา

ตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ของอันดับที่วิธีสอนที่หัวหน้าหมวดแนะและที่อาจารย์ใช้

หมวดวิชา	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ภาษาไทย	.86
สังคมศึกษา	.85
พลานามัย	.98
วิทยาศาสตร์	.73
คณิตศาสตร์	.83
ภาษาอังกฤษ	.95

จากตารางที่ 32 จะเห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในเกณฑ์สูงทั้งหมด และที่สูงที่สุดได้แก่ หมวดวิชาพลานามัย คือ .98 และหมวดวิชาภาษาอังกฤษเท่ากับ .95 แสดงว่าที่หัวหน้าหมวดแนะวิธีสอนให้อาจารย์ผู้สอนใช้นั้น ตรงกับที่อาจารย์ใช้อยู่ หรือมีอันดับที่ใกล้เคียงกันเป็นส่วนมาก มีเพียงสวนนอยเท่านั้นที่ไม่เหมือนกันหรือมีอันดับที่ของวิธีสอนต่างกันมาก

ตารางที่ 33 วิธีวัดผลที่กลุ่มหัวหน้ามหาวิทยาลัยให้อาจารย์ผู้สอนใช้และที่อาจารย์ผู้สอนใช้

วิธีวัดผล	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์คณิตศาสตร์				ภาษาอังกฤษ		รวม	
	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.
การสังเกต	8	19	11	21	9	15	9	16	9	22	7	18	53	111
ลำดับที่	5	4	3	3	3	3	4	4	3	3	4	4	4	3
การสอบปากเปล่า	10	13	10	12	2	2	6	11	7	8	14	21	49	67
ลำดับที่	3	5	4	4	5	6	5	5	4	4	2	3	5	5
การสอบภาคปฏิบัติ	9	21	10	4	16	30	13	20	7	6	3	11	63	92
ลำดับที่	4	3	4	5	1	1	3	3	4	5	7	5	3	4
การตรวจผลงาน	12	30	13	27	8	15	14	24	14	28	15	30	76	154
ลำดับที่	2	2	2	2	4	3	1	2	2	2	1	1	2	2
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	-	-	5	-	-	-	-	-	-	-	6	1	14	9
ลำดับที่	7	6	6	7	6	7	7	7	6	6	5	6	6	6
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	1	-	5	1	-	4	2	3	-	-	6	1	14	9
ลำดับที่	6	6	6	6	6	5	6	6	6	6	5	6	6	6
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัย	14	32	14	31	14	24	14	28	15	30	14	30	85	175
ลำดับที่	1	1	1	1	2	2	1	1	1	1	2	1	1	1

จากตารางที่ 33 จะเห็นว่าในหมวดวิชาภาษาไทย สังคม วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ วิธีวัดผลซึ่งหัวหน้าหมวดแนะและที่อาจารย์ใช้จริงมีอันดับที่สูงสุดตรงกัน ได้แก่การวัดผลจากข้อเขียน แบบอัตนัยและปรนัย ส่วนในหมวดวิชาพลาณามัยวิธีที่แนะและใช้จริงซึ่งมีอันดับสูงสุดตรงกัน ได้แก่การสอบภาคปฏิบัติ นอกจากนี้ หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิธีวัดผลที่หัวหน้าหมวดวิชาแนะและที่อาจารย์ใช้จริงที่มีอันดับสูงสุดตรงกัน คือ การตรวจผลงาน

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มประชากรทั้งหมดของ 6 หมวดวิชารวมกัน กลุ่มหัวหน้าหมวดวิชาได้แนะนำวิธีวัดผลการสอบด้วยข้อเขียนอัตนัยและปรนัยมากที่สุด รองลงมาได้แก่วิธีตรวจผลงาน และกลุ่มอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลมากเป็นอันดับหนึ่งและสอง เหมือนกับที่กลุ่มหัวหน้าหมวดวิชาแนะนำ

ตารางที่ 34 ความสัมพันธ์ของอันดับที่วิชาวัดผลที่หัวหน้าหมวดแนะและที่อาจารย์ใช้

หมวดวิชา	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ภาษาไทย	.89
สังคมศึกษา	.98
พลานามัย	.97
วิทยาศาสตร์	.99
คณิตศาสตร์	.98
ภาษาอังกฤษ	.94

จากตารางที่ 34 จะเห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของวิชาวัดผลที่หัวหน้าหมวดแนะนำที่ใช้ และที่อาจารย์ผู้สอนใช้ทั้งหกหมวดวิชาสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก แสดงว่าหัวหน้าหมวดวิชาทำการนิเทศให้อาจารย์ผู้สอนภายในหมวดของตน ให้เข้าใจวิธีวัดผลเป็นอย่างดี

ตารางที่ 35 วิธีการออกข้อสอบตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอน

วิธีการออกข้อสอบ	ภาษาไทย		สังคมศึกษา		พละนามัย		วิทยาศาสตร์		คณิตศาสตร์		ภาษาอังกฤษ		รวม	
	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.	หน.	อ.
อาจารย์ผู้สอนออก	15	23	15	23	16	25	15	24	13	24	14	26	88	145
ลำดับที่	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
กรรมการของโรงเรียนออก	1	2	1	1	-	-	-	1	-	1	-	1	2	6
ลำดับที่	3	4	3	3	3	4	3	4	4	4	3	2	5	5
กรรมการของกลุ่มโรงเรียนออก	1	3	2	3	1	2	-	4	-	-	-	1	4	13
ลำดับที่	3	3	2	2	2	3	3	3	4	5	3	2	3	3
อาจารย์ผู้สอนวิชาเดียวกัน	3	5	-	1	-	5	4	5	2	4	6	1	15	21
ลำดับที่	2	2	5	3	3	2	2	2	2	2	2	2	2	2
อาจารย์ผู้สอนกับหัวหน้าหมวดวิชาออกรวมกัน	-	2	1	-	-	-	-	-	2	4	-	1	3	7
ลำดับที่	5	4	3	5	3	4	3	5	2	2	3	2	4	4

จากตารางที่ 35 จะเห็นได้ว่าวิธีการออกข้อสอบตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาและที่อาจารย์ผู้สอนไข มีอันดับสูงสุดและตรงกันหมดทั้งหกหมวดวิชา คือ อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง

แสดงว่ากลุ่มโรงเรียนมีบทบาทในการกำหนดมาตรฐานการออกข้อสอบน้อยมาก เพราะอาจารย์ผู้สอนทางคนต่างออกข้อสอบเอง

เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาทั้ง 6 หมวดวิชาพร้อมกันแล้ว จะเห็นว่าการออกข้อสอบ อาจารย์ผู้สอนออกเอง เป็นอันดับแรก และวิธีการออกข้อสอบอันดับสองได้แก่อาจารย์ผู้สอนวิชาเดียวกันพร้อมกันออก ตามความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนทั้ง 6 หมวดวิชาพร้อมกัน เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองมากเป็นอันดับแรก และอาจารย์ผู้สอนวิชาเดียวกันพร้อมกันออกเป็นอันดับรองลงมา

ผลการวิเคราะห์ การใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษและสถานที่เรียนที่อาจารย์ในหมวดต่าง ๆ ใช้

การใช้ห้องเรียน ห้องพิเศษและสถานที่ของอาจารย์ในหมวดวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งเป็นคำถามจาก ข้อ 2. ตอน 2 ก. ของแบบสำรวจฉบับที่ 2 ตามความเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา เกี่ยวกับการใช้ ห้องเรียน ห้องพิเศษและสถานที่เรียนของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาของตน โดยแยกกล่าวเป็นหมวดวิชาและผู้อยู่ตอบนับเป็นจำนวน ดังนี้

หมวดวิชาภาษาไทย หัวหน้าหมวดวิชา จำนวน 5 คน เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา ส่วนหัวหน้าหมวด 8 คน เห็นว่าใช้ห้องเรียนธรรมดา และหัวหน้าหมวดอีก 2 คน เห็นว่าใช้ห้องโสตทัศนวัสดุ จากจำนวนหัวหน้าหมวดที่ตอบมาทั้งหมด 15 คน

หมวดวิชาสังคมศึกษา หัวหน้าหมวดวิชา จำนวน 12 คน เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้ห้องเรียนธรรมดา ส่วนหัวหน้าหมวด 2 คน เห็นว่าใช้ห้องโสตทัศนวัสดุ และเห็นว่าใช้ห้องสมุดกับห้องสังคม มีจำนวนหัวหน้าหมวดเท่ากัน คือ 1 คน จากจำนวนหัวหน้าหมวดวิชาที่ตอบมาทั้งหมด 16 คน

หมวดวิชาพลานามัย หัวหน้าหมวดวิชา จำนวน 9 คน เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้ห้องพลานามัย ส่วนหัวหน้าหมวด 4 คน เห็นว่าใช้สนามกลางแจ้ง หัวหน้าหมวดอีก 2 คน เห็นว่าใช้ห้องเรียนธรรมดา และอีกคนหนึ่งเห็นว่าอาจารย์ใช้ห้องสมุด จากจำนวนหัวหน้าหมวดพลานามัยที่ตอบมาทั้งหมด 16 คน

หมวดวิทยาศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาทั้ง 16 คน เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนใช้ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ ในจำนวนทั้ง 16 คนนี้ 2 คนยังเห็นว่า ใช้ห้องเรียนธรรมดาคาย และหัวหน้าหมวดอีกหนึ่งคนจาก 16 คน ดังกล่าว เห็นว่าอาจารย์ใช้เรือนเพาะชำคายเหมือนกัน

หมวดคณิตศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิชาทั้งหมด 16 คน เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้ห้องเรียนธรรมดา และหัวหน้าหมวดอีก 2 คน จาก 16 คน ดังกล่าว เห็นว่าอาจารย์ยังใช้ห้องสมุดคาย

หมวดภาษาอังกฤษ หัวหน้าหมวด จำนวน 12 คน เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนใช้ห้องเรียน
ธรรมดา ส่วนหัวหน้าหมวด 2 คน เห็นว่าใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา และหัวหน้าหมวดอีก 2 คน
เห็นว่าเป็นห้องโสตทัศนวัสดุ จากจำนวนหัวหน้าหมวดที่ตอบมาทั้งหมด 16 คน

การใช้ห้องพิเศษของหมวดวิชาต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าจำนวนห้องพิเศษยังไม่เพียงพอ
เพราะส่วนใหญ่ใช้ห้องเรียนธรรมดา ยกเว้นหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าหมวดวิทยาศาสตร์
เห็นว่า มีห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ เพียงพอ นั้นแสดงว่าห้องพิเศษที่จะใช้กับหลักสูตรใหม่
ยังเตรียมไว้ไม่เพียงพอ

ตารางที่ 36 การให้ระดับคะแนนแก่นักเรียนแต่ละรายวิชาตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชา

หมวดวิชา	อาจารย์ผู้สอน	หัวหน้าหมวดวิชา	คณะกรรมการโรงเรียน	เจ้าหน้าที่วัดผล	กรรมการของกลุ่มโรงเรียน	อาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าหมวดวิชาด้วยกัน
ภาษาไทย	7	3	1	1	-	6
สังคม	9	3	2	2	-	6
พลานามัย	13	3	-	-	-	-
วิทยาศาสตร์	6	-	1	-	-	12
คณิตศาสตร์	10	-	-	-	-	7
ภาษาอังกฤษ	10	3	1	-	-	6

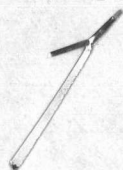
จากตารางที่ 36 จะเห็นได้ว่า วิธีให้ระดับคะแนนซึ่งมีอันดับสูงสุดและตรงกันในหมวดวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา พลานามัย คณิตศาสตร์ และ ภาษาอังกฤษ ได้แก่วิธีที่อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน นอกจากหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ใช้วิธีอาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าหมวดวิชาด้วยกันให้ระดับคะแนนเป็นอันดับสูงสุด

จากการให้ระดับคะแนน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ให้อันดับสูงสุดนั้น จะทำให้เกิดปัญหาเรื่องมาตรฐาน เพราะต่างคนต่างให้ระดับคะแนน ซึ่งในระยะแรกของการใช้หลักสูตร อาจารย์ผู้สอนควรร่วมกับหัวหน้าหมวดให้ระดับคะแนนหรือควรถวายคณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

อาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย	ประเภทของเอกสาร																				
	หลักสูตร			คู่มือหลักสูตร			ประมวลการสอน			โครงการสอน			แบบเรียน			หนังสืออ่านประกอบ			คู่มือประเมินผล การเรียน		
	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มี	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ภาษาไทย	1	14	17	9	16	7	2	8	12	7	16	9	-	12	20	-	20	12	7	17	8
สังคมศึกษา	1	11	20	6	12	14	3	11	18	4	12	16	1	10	21	1	20	11	6	17	9
พลานามัย	4	16	10	8	14	8	10	10	10	7	11	12	2	20	8	5	20	5	5	18	7
วิทยาศาสตร์	2	12	18	5	17	10	5	13	14	9	9	14	1	11	20	4	14	14	8	16	8
คณิตศาสตร์	3	10	18	8	14	9	4	9	18	2	11	18	1	6	24	2	15	14	11	10	10
ภาษาอังกฤษ	2	15	15	10	15	7	4	20	8	5	16	11	-	9	23	1	20	11	10	10	12
รวม	91	98	98	134	55	99	80	109	80	73	116	122	67	135	54						

จากตารางที่ 37 จะเห็นว่า หมวดวิชาภาษาไทยที่มีปัญหามากที่สุด คือ ไม่มีคู่มือหลักสูตร จำนวน 9 ใน 32 มีไม่เพียงพอ 16 ใน 32 รองลงมา ไม่มีคู่มือประเมินผลการเรียนจำนวน 7 ใน 32 และมีไม่เพียงพอ จำนวน 17 ใน 32 หมวดสังคมศึกษาปัญหาอันดับแรก คือ ไม่มีคู่มือประเมินผลการเรียน จำนวน 6 ใน 32 มีไม่เพียงพอ จำนวน 17 ใน 32 อันดับสอง คือ ไม่มีคู่มือหลักสูตร จำนวน 6 ใน 32 และมีไม่เพียงพอ 12 ใน 32 หมวดพละศึกษามี ปัญหาอันดับแรก คือ ไม่มีประมวลการสอน จำนวน 10 ใน 30 มีไม่เพียงพอ 10 ใน 30 อันดับสอง คือ ไม่มีคู่มือหลักสูตร จำนวน 8 ใน 30 มีไม่เพียงพอ จำนวน 14 ใน 30 หมวดวิทยาศาสตร์ ไม่มีโครงการสอน จำนวน 9 ใน 32 มีไม่เพียงพอ 9 ใน 32 ไม่มีคู่มือประเมินผลการเรียน จำนวน 8 ใน 32 มีไม่เพียงพอ จำนวน 16 ใน 32 หมวดคณิตศาสตร์ ปัญหามากที่สุด คือ ไม่มีคู่มือประเมินผลการเรียน จำนวน 11 ใน 31 มีไม่เพียงพอ 10 ใน 31 ปัญหารองลงมาได้แก่ ไม่มีคู่มือหลักสูตร จำนวน 8 ใน 31 และมีคู่มือหลักสูตรไม่เพียงพอ จำนวน 14 ใน 31 หมวดภาษาอังกฤษ ปัญหามากเป็นอันดับแรก คือ ไม่มีคู่มือหลักสูตร จำนวน 10 ใน 32 มีไม่เพียงพอ 15 ใน 32 ปัญหาอันดับรองลงมา คู่มือประเมินผู้ฝึกเรียน ไม่มีจำนวน 10 ใน 32 และมีไม่เพียงพอ จำนวน 10 ใน 32

จะเห็นได้ว่า ทุกหมวดวิชาการใช้หลักสูตรไม่ได้มีการเตรียมเอกสารหลักสูตร เพราะมีเฉพาะแบบเรียนเท่านั้นที่ตอบว่ามีเพียงพอเกินครึ่ง นอกนั้นส่วนใหญ่จะตอบว่า ไม่มี หรือ มีแต่ไม่เพียงพอ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

นอกจากปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหาร หัวหน้าหมวดวิชาและอาจารย์ผู้สอนแล้ว งานบริหารด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรยังมีอีกหลายด้าน ซึ่งจำเป็นต้องใช้เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ดังนั้น ตารางที่จะเสนอต่อไป คือ ตารางที่ 33 - 36 เป็นผลการสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่จากเจ้าหน้าที่ 4 ฝ่าย คือ เจ้าหน้าที่แนะแนว, วัฒน, ทะเบียน และ หอสมุด ดังปรากฏอยู่ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 38 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนวของท่าน	2.47	.74	5
2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยของท่านเพื่อช่วยในการแนะแนว	2.80	.68	4
3. การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	2.27	.70	7
4. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่แนะแนว	3.00	1.60	2
5. การจัดเวลาเพื่อการแนะแนวสำหรับนักเรียน	2.27	1.01	7**
6. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	3.08	1.04	1*
7. ปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคองในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	2.83	.72	3
8. ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา	2.47	.74	5

* ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 2 จาก 15

** ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 4 จาก 15

จากตารางที่ 38 ปรากฏว่า ระดับปัญหาจากสูงที่สุดและรองลงไป คือ ข้อ 6. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน ข้อ 4. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่การแนะแนว ข้อ 7. ปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคในการให้ความร่วมมือแนะแนว และข้อ 2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทย เพื่อช่วยในการแนะแนว นอกนั้น อยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย

สำหรับการแนะแนว การเตรียมสถานที่เฉพาะและบุคลากรที่ทำหน้าที่แนะแนว
ยังไม่เพียงพอ

ตารางที่ 39 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	$\bar{x}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต	2.93	.53	2
2. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้องปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.67	.49	4
3. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	3.13	.64	1
4. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.47	.64	6
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	2.80	.78	3
6. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	2.60	.74	5
7. ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในงานทะเบียน	2.20	.68	8
8. ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	2.33	.62	7

จากตารางที่ 39 ปัญหาที่อยู่ในเกณฑ์ปัญหามาก มีถึง 5 ข้อ โดยเสนอตามลำดับปัญหาจากมากลงมา ดังนี้ ข้อ 3. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน ข้อ 1. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต ข้อ 5. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน และข้อ 6. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย

งานทะเบียนขาดการเตรียมบุคลากรที่จะทำงานทะเบียน และการอบรมเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทะเบียนได้เข้าใจงานในหน้าที่ยังไม่เพียงพอ

ตารางที่ 40 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	2.38	.62	5
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการศึกษา	2.94	.85	2
3. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.27	.59	7*
4. ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล	3.13	.72	1
5. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	2.75	.68	3
6. ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	2.38	.81	5
7. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	2.44	.89	4
8. การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	1.77	.93	8**

* ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 1 จาก 16

** ไม่ได้ปฏิบัติ จำนวน 3 จาก 16

ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรตามตารางที่ 40 ปัญหาที่อยู่ในเกณฑ์ปัญหามากมีอยู่ 3 ข้อ ปัญหาอันดับแรก คือ ข้อ 4. ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล ปัญหาอันดับรองลงมา คือ ข้อ 2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านวัดผล และปัญหาอันดับสาม คือ ข้อ 5. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ปัญหาน้อย

จากตารางและคำอธิบายจะเห็นว่า ไม่มีการอบรมหรือนิเทศให้เจ้าหน้าที่วัดผลได้เข้าใจถึงระเบียบการวัดผลอย่างเพียงพอ และการเตรียมบุคลากรยังไม่เพียงพอด้วย

ตารางที่ 41 ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	ลำดับที่ของ ปัญหา
1. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	.63	7
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	2.97	.78	5
3. ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ ในการดำเนินงาน ห้องสมุด	3.13	.62	2
4. จำนวนหนังสือประกอบการ เรียนตามหลักสูตรใหม่	3.31	.87	1
5. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	2.81	.75	6
6. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	3.00	.82	4
7. การจัดการบริการห้องสมุดให้เหมาะกับหลักสูตรใหม่	3.07	.27	3*
8. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	2.50	.73	7
9. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวด	2.50	.73	7

* ไม่ไต่ปฏิบัติ 2 ใน 16

จากตารางที่ 41 จะเห็นว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดอยู่ในเกณฑ์ปัญหามากทั้งหมด เรียงลำดับปัญหามากไปหาน้อย คือ ข้อ 4. จำนวนหนังสือประกอบการ เรียนตามหลักสูตรใหม่ ข้อ 3. ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด ข้อ 7. การจัดการบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ ข้อ 6. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด ข้อ 2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด ข้อ 5. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ และอันดับสุดท้าย คือ ข้อ 1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ข้อ 8. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน และข้อ 9. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าหมวดวิชาชีพมีความขัดแย้งกัน คือ 2.50 ตามลำดับ

จากตารางและคำอธิบายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การใช้หลักสูตรใหม่ไม่มีการเตรียมการเรื่องห้องสมุดเลย

สรุป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 นี้ ปรากฏว่า มีปัญหามากมายหลายประการ จากตัวเลขการวิเคราะห์ข้อมูลมีปัญหที่อยู่ในเกณฑ์น้อย "จนถึงเกณฑ์มาก" ซึ่งพอสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญ ๆ ได้ดังนี้ คือ ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา อาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่

ปัญหาการใช้หลักสูตรของผู้บริหารโรงเรียน ตามความเห็นของผู้บริหารโรงเรียน เกี่ยวกับการบริหารการใช้หลักสูตรมัธยมตอนปลาย พุทธศักราช 2518

1. ปัญหาทางด้านการวิชาการ ซึ่งเป็นปัญหามากที่สุด อันได้แก่ปัญหาความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาที่พื้มีต่อความต้องการของนักเรียน และการจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น
2. ปัญหารองลงมาได้แก่ปัญหาทางด้านการบุคลากร คือ ปัญหาเรื่องความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานต่าง ๆ

ปัญหาการใช้หลักสูตรของหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ ตามความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาต่าง ๆ เห็นว่า การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับ พุทธศักราช 2518 มีปัญหาอยู่ในเกณฑ์ "มาก" เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงสุดลงไปดังนี้ คือ

1. หมวดวิชาภาษาไทย สังคมและพลานามัย มีความเห็นตรงกันว่าปัญหามากอันดับแรกได้แก่ ข้อ 10. คือความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด ปัญหา มากอันดับสองได้แก่ ข้อ 7. คือความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน
2. หมวดคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ มีความเห็นตรงกัน คือ ปัญหามากอันดับแรกได้แก่ ข้อ 15. คือ การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านการวิชาการของหมวด ส่วนปัญหามากอันดับสองไม่ตรงกัน ความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดคณิตศาสตร์ คือ ข้อ 4. การรวมกับกลุ่มโรงเรียน

จัดประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ส่วนความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ คือ ข้อ 13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียน

3. ความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดศิลปศึกษาและศิลปปฏิบัติ มีความคิดเห็นตรงกันในระดับปัญหาจากคำตอบ 1 คน ใน 2 คน ซึ่งเกี่ยวกับความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตร การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม การเปิดวิชาเลือก ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตร การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา

ปัญหาการใช้หลักสูตรของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับ พุทธศักราช 2518 ที่มีปัญหามากเรียงลำดับจากสูงสุดลงมาจำนวน 3 อันดับ ดังนี้คือ

หมวดวิชาภาษาไทย

1. ความเพียงพอของครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน
2. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชา
3. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางดานวิชาการของหมวด

หมวดวิชาสังคมศึกษา

1. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา
2. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
3. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธี

หมวดวิชาพลานามัย

สำหรับหมวดนี้มีปัญหามากมีเพียงข้อเดียว คือ การเปิดวิชาบังคับและวิชาเลือกให้เหมาะสมกับจำนวนบุคลากร

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์

1. ความเพียงพอของเวลาให้นักเรียนค้นคว้า
2. การใช้เครื่องมือประกอบการสอนวิทยาศาสตร์
3. การเรียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

หมวดวิชาคณิตศาสตร์

1. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน
2. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์กับปัญหาการเลือกเรียนในแต่ละรายวิชา
3. ความเพียงพอของเวลาให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ

1. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ
2. การจัดเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
3. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

ปัญหาการใช้หลักสูตรของเจ้าหน้าที่สรุปแยกเป็นแต่ละฝ่ายได้ดังนี้ คือ

1. เจ้าหน้าที่แนะแนว ปัญหาที่เป็นอันดับแรกได้แก่ปัญหา การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวแก่นักเรียน รองลงมาคือปัญหา เรื่องความเพียงพอจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว

2. เจ้าหน้าที่ทะเบียน ปัญหาที่เป็นอันดับแรกได้แก่ปัญหาความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน ปัญหา รองลงมาคือความเข้าใจในหลักสูตรใหม่ และการจัดวิชาเรียนในระบบหน่วยกิต

3. เจ้าหน้าที่วัดเขต ปัญหามากอันดับแรกได้แก่ปัญหาความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล ปัญหารองลงมาคือปัญหาความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานด้านการศึกษา
4. เจ้าหน้าที่ห้องสมุด ปัญหามากอันดับแรกได้แก่ปัญหาจำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ และปัญหารองลงมา คือ ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด